

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

50 let
chrámového
sboru

Apoštolský list
Benedikta XVI.

Adventní
snažení dětí

Duchovní
obnova farnosti

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Jáhen Petr, Karol Frydrych,
Lucie Grůzová, Kája Krejčí,
Pavla Oujezdská, Marta
Starková

příspevky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

náklad

250ks výtisků

Slovo redaktorů

Milí čtenáři a přispívatelé,
moc vám děkujeme za váš zájem, za to, že nás zastavujete
a informujete o důležitých věcech, které by v našem časopise
měly být.

Přejeme vám mnoho trpělivosti a klidu v nadcházejících dnech.

Lucie a Dominik Grůzovi

Duchovní slovo

Drazí farníci,
nedělí 2.12. vstupuje celá církev do
adventní doby a zároveň do nového
církevního roku. Toto označení
adventu pochází z latinského slova
„adventus“, což znamená příchod.
Myslí se zde na příchod Vykupitele
Ježíše Krista. Zelenou barvu
liturgického mezidobí nahradí fialová
a v blízkosti oltáře zavoní adventní věnec se čtyřmi svíčkami
symbolizujícími čtyři adventní neděle.

V této souvislosti vzpomínám na advent v semináři. Každé
ráno začínal program ve ztemnělé kapli latinskou písní Rorate
caeli. Začínalo se první slokou a každý další týden se přidávala
jedna další. Ta poslední, čtvrtá, už většinou nezněla tak pěkně,
protože jsme ji zpívali ze všech nejméně, ale to až tak nevadilo.
Před večeří se zase zpívalo 3x Ejhle, Hospodin přijde. Opět ve tmě,
s pohledem upřeným na hořící svíci(e) na adventním věnci. Kdo
vládnete představitostí, tušíte, jaká atmosféra to asi byla, když
zněl v jídelně (mo)hutný zpěv padesáti mužských hlasů. Tak jsme
od samého začátku adventu měli před očima i ušima tuto dobu s její
výzvou k bdělosti.

Každoročním prožíváním adventu církev zpřítomňuje
očekávání starozákonních proroků, kteří připravovali lidstvo na
příchod Mesiáše. Tím, že se vžíváme do této atmosféry, ožívujeme
zároveň touhu po Jeho druhém příchodu na konci časů, i do svého
vlastního života. I když víme, že Mesiáš již přišel, stále toužíme po
trvalém spojení s Ním.

A tak se můžeme ptát, co konkrétně dělat, aby nám advent
neproběhl mezi prsty. Smysl adventu je naplňovat výzvu „Budte
bdělí!“. Lze oživit modlitbu, víc myslet na druhé být k nim pozorný,
ochotný pomoci, nebo třeba i tím nakupováním dáreků potěšit. Lze
udělat generální úklid nejen v domě, ale i v sobě, a tak udělat Bohu
v srdci více místa. Lze, když jdeme kolem kostela, do něj na
chvilinku vejít k modlitbě, nebo si i doma zazpívat: „Rorate caeli
désuper...“

Po takto prožitém adventu budeme dobře připraveni na
oslavu Kristova narození a naše vnitřní naladění bude „celý den
super“.

To nám všem ze srdce přeji a žehnám.

j. Petr.

obsah

- 1 Duchovní slovo
- 2 Duchovní hudba
Apoštolský list Benedokta XVI.
Adventní předsevzetí
Plán akcí
- 4 Stálá zpovědní služba v Brně
Adventní snažení dětí
- 5 Duchovní obnova farnosti
Svědectví: Z jiného úhlu pohledu
Období dušiček s dětmi
- 6 Duchovní obnova farnosti
- 7 50 let Zábřdovického sboru
Projekt „Křesťanské vánoce“
- 8 Přečtete si
- 9 Noe

Duchovní hudba v Brně - Zábřdovicích Chrám Nanebevzetí Panny Marie

Pondělí 24.12.2012 ve 24.00 Štědrý den

Vojtěch ŘÍHOVSKÝ ČESKÁ VÁNOČNÍ MŠE PŮLNOČNÍ op. 59
(1871-1950)

PASTORELY ČESKÝCH SKLADATELŮ

Účinkují: Sólisté smíšený chrámový sbor housle-sólo

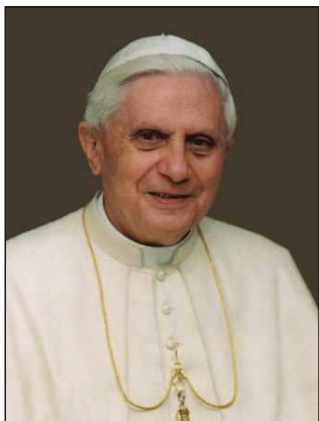
Úterý 25.12.2012 v 9.45 Slavnost Narození Páně

Robert FÜHRER MISSA PASTORALIS A-D
(1807-1861)

PASTORELY J.J.RYBY A F.X.BRIXIHO

Účinkují: Sólisté smíšený chrámový sbor housle-sólo

Apoštolský list papeže Benedikta XVI.

Apoštolský list papeže Benedikta XVI. PORTA FIDEI daný „motu proprio“ k vyhlášení Roku víry.

Toto číslo přináší první část výše zmíněného dokumentu. V dalších dvou číslech vám nabídneme další části.

Dokument je bez odkazů na církevní dokumenty, celý dokument můžete nalézt na

<http://tisk.cirkev.cz/dokumenty/motu-proprio-benedikta-xvi-porta-fidei/>

Brána k víře (srov. Sk 14, 27), jež uvádí do života ve společenství s Bohem a umožňuje vstup do jeho církve, je pro nás vždy otevřena. Překročit její práh lze tehdy, jestliže se hlásá Boží slovo a srdce se nechá přetvářet proměňující milostí. Vstoupit do této brány znamená vydat se na cestu, která trvá po celý život. Tato cesta začíná křtem (srov. Řím 6, 4), díky němuž smíme Boha nazývat Otcem, a končí tehdy, když skrze smrt projdeme do věčného života. Ten je plodem zmrtvýchvstání Pána Ježíše, který chtěl darem svého Svatého ducha přivést všechny ty, kdo v něj uvěří, do Své slávy (srov. Jan 17, 22). Vyznávat víru v Trojici Otce, Syna a Ducha svatého znamená věřit v jednoho Boha, který je láska (srov. 1 Jan 4, 8): Otce, jenž v plnosti času poslal svého Syna pro naši spásu, v Ježíše Krista, jenž v tajemství své smrti a zmrtvýchvstání vykoupil svět, a v Ducha svatého, jenž po staletí vede církev v očekávání slavného Pánova návratu.

Již od samého začátku své služby jsem jako nástupce svatého Petra mluvil o nutnosti znovu objevit cestu víry a s novou intenzitou ukazovat radost a nadšení ze setkání s Kristem. V homilii během mše svaté při zahájení svého pontifikátu jsem řekl: „Celá církev a pastýři v ní se musí jako Kristus vydat na cestu, aby vyvedli lidi z pouště na místo života, k přátelství s Božím Synem, k tomu, který dává život, a to život v plnosti.“ (BENEDIKT XVI. *Homilie během mše svaté při zahájení pontifikátu* (24. dubna 2005). AAS 97 (2005), s. 710).

ROK VÍRY 2012
2013

Adventní předsevzetí

První posledním se stává,
chce tak Boha oslavit.
Všeho vlastnictví se vzdává,
už nic pro sebe nechce mít.
Ať sebestilejší se zdálo
slastně si s bohatstvím žít,
však nejcennější by to vzalo,
vždyť nestačí o prvenství se bít.
Jak poslední voják v poli
na hlině bosý chci stát,
snášet ztrátu, i když bolí,
s vlastní duší bojovat.
Toužím čekat, až střešina Lásky
zasáhne i nitro mé,
strhne všechny pýchy masky
a srdce v pokoře bude zrozené.

Plán akcí

9.12. Mikulášská nadílka
v kostele po mši sv. v 9:45

16.12. Besídka pro farnost
ve farním sále od 15:00

22.12. Velký úklid a stavění
Betléma od 8:00

27.12. Vánoční koncert od 19:00

►►► Často se stává, že křesťané mají větší starost o sociální, kulturní a politické důsledky své činnosti a o víře uvažují jako o samozřejmém předpokladu života společnosti. Ve skutečnosti však už tento předpoklad nejenže není samozřejmý, ale často je i veřejně popírán. (Srov. BENEDIKT XVI. *Homilie během mše svaté na „Terreiro do Paço“*, Lisabon (11. května 2010). *Insegnamenti di Benedetto XVI*, VI, 1 (2010), s. 673) V minulosti bylo patrné jednotící tkanivo kultury, obecně přijímané jako odkaz k obsahu víry a jí inspirovaných ctností. Dnes se však zdá, že ve značné části společnosti už tomu tak není. Důvodem je hluboká krize víry, která postihla množství lidí.

Nelze se smířit s tím, že by sůl ztratila svou chuť a světlo zůstalo skryto (srov. Mt 5, 1316). Tak jako samařská žena mohou i dnešní lidé zakoušet potřebu vydat se ke studni a slyšet Ježíše, který nás zve, abychom v něj uvěřili a čerpali živou vodu vyvěrající z jeho pramene (srov. Jan 4, 14). Musíme znovu objevit chuť nechat se krmit Božím slovem, věrně předávaným v církvi, a chlebem života, nabídnutým jako pokrm jeho učedníkům (srov. Jan 6, 51). Ježíšovo učení skutečně zaznívá i dnes se stejnou intenzitou: „Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu“ (Jan 6, 27). Otázku, kterou tehdy Ježíšovi kladli jeho posluchači, vznášíme i dnes: „Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?“ (Jan 6, 28). A známe také Ježíšovu odpověď: „To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal“ (Jan 6, 29). Víra v Ježíše Krista je tedy definitivní cestou k dosažení spásy.

Ve světle všech těchto skutečností jsem se rozhodl vyhlásit Rok víry. Začne 11. října 2012, u příležitosti padesátého výročí zahájení II. vatikánského koncilu, a skončí o slavnosti Ježíše Krista Krále 24. listopadu 2013. Na datum jeho začátku, 11. říjen 2012, zároveň připadá dvacáté výročí vydání *Katechismu katolické církve*. Byl vyhlášen mým předchůdcem, blahoslaveným Janem Pavlem II, aby všem věřícím ukazoval sílu a krásu víry. Tento dokument, skutečný plod II. vatikánského koncilu, si vyžádala mimořádná Synoda biskupů v roce 1985 jako nástroj ve službě katechezi a byl připraven ve spolupráci se všemi biskupy katolické církve. A právě na říjen 2012 jsem svolal řádné zasedání Synody biskupů, aby se věnovala tématu „Nová evangelizace pro předávání křesťanské víry“. Bude to dobrá příležitost, jak celou církev uvést do období mimořádné reflexe a znovuobjevení víry. Není to poprvé, kdy je církev vyzývána k tomu, aby slavila Rok víry. Můj ctihodný předchůdce, služebník Boží Pavel VI., oznámil podobnou oslavu pro rok 1967, aby tak připomněl mučednictví svatých Petra a Pavla u příležitosti 1900. výročí jejich nejvyššího svědectví víry. Chtěl, aby to byl pro celou církev slavnostní okamžik „skutečného a upřímného vyznání stejné víry“ a aby toto vyznání bylo učiněno „jednotlivě a společně, svobodně a vědomě, vnitřně i navenek, pokorně a upřímně“. Domníval se, že tímto způsobem celá církev znovu získá „přesné povědomí o své víře, kterou tak bude moci oživit, očistit, potvrdit a vyznat“ (*Tamtéž*, s. 198). Dalekosáhlé společenské změny, k nimž v oné době docházelo, jen potvrdily, že slavení Roku víry bylo potřebné. Tento rok byl zakončen *Vyznáním víry Božího lidu*, jež mělo ukázat, že podstatný obsah, náležející ke staletému dědictví všech věřících, je třeba potvrzovat, chápat a prozkoumávat stále novým způsobem. Jedině tak je možné důsledně vydávat svědectví v dějinných okolnostech odlišných od minulých podmínek.

V jistých ohledech viděl můj ctihodný předchůdce v tomto roku „důsledek a požadavek pokoncilního období“ a byl si plně vědom závažných problémů své doby, zvláště pak těch, které činily vyznání pravé víry a její správný výklad těžšími. Zdá se mi, že začátek slavení Roku víry v den padesátého výročí zahájení II. vatikánského koncilu nabízí dobrou příležitost k tomu, abychom pomohli lidem pochopit, že texty koncilních otců, slovy blahoslaveného Jana Pavla, „*neztrácejí... svou hodnotu ani výkonnost*. Je nezbytné, aby se vhodným způsobem pročítaly, abychom se s nimi seznamovali a přijímali je jako kvalifikované a normativní texty učitelského úřadu v rámci tradice církve... Cítím víc než kdy v minulosti povinnost poukázat na koncil jako na *velkou milost, kterou církev ve 20. století obdržela*; je pro nás bezpečným kompasem, který nám umožňuje, abychom se dobře orientovali ve století, které se před námi otevírá“. Rád bych též znovu zdůraznil to, co jsem už měl možnost říci o koncilu několik měsíců po svém zvolení Petrovým nástupcem: „Pokud jej vykládáme a uskutečňujeme pod vedením správné hermeneutiky, může být stále účinnějším prostředkem obnovy církve, již je trvale zapotřebí.“

Obnova církve lze dosáhnout také skrze svědectví, jež svým životem vydávají věřící. Už tím, že žijí ve světě, jsou křesťané povoláni, aby vyzařovali slovo Pravdy, které nám zanechal Pán Ježíš. Sám koncil řekl ve své věroučné konstituci *Lumen gentium* toto: „Kristus byl ovšem svatý, nevinný, neposkvrněný“ (Žid 7, 26), nepoznal hřích (srov. 2 Kor 5, 21) a přišel jen usmířit hříchy lidu ►►►

▶▶▶ (srov. Žid 2, 17); v církvi však jsou i hříšníci; je zároveň svatá i stále potřebuje očišťování a jde trvale cestou pokání a obnovy. Církev při svém putování prochází mezi pronásledováními ze strany světa a útěchami od Boha a hlásá kříž Páně a jeho smrt, dokud on nepřijde (srov. 1 Kor 11, 26). Moc zmrtvýchvstalého Pána ji však posiluje, aby trpělivostí a láskou překonávala trápení a nesnáze, vnitřní i vnější a aby ve světě věrně, i když zastřeně, zjevovala jeho tajemství až do té doby, dokud nebude na konci odhaleno v plném světle.“

Rok víry je tedy z této perspektivy pozvánkou ke skutečnému a novému obrácení se k Pánu, jedinému Spasiteli našeho světa. V tajemství své smrti a svého vzkříšení Pán zjevil plnost lásky, jež nás vysvobozuje a volá k obrácení života skrze odpuštění hříchů (srov. Sk 5, 31). Podle svatého Pavla nás tato láska přivádí k novému životu: „Tím křestním ponořením do Jeho smrti byli jsme spolu s Ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem“ (Řím 6, 4). Díky víře přetváří tento nový život celé lidské bytí podle radikální novosti zmrtvýchvstání. Do té míry, v níž člověk svobodně spolupracuje, procházejí jeho myšlenky i city, jeho mentalita i chování pozvolným procesem očišťování a proměny na cestě, jež v tomto životě nikdy úplně nekončí. „Víra, která se projevuje láskou“ (Gal 5, 6), to je nové měřítko porozumění a jednání, které proměňuje celý lidský život (srov. Řím 12, 2; Kol 3, 9-10; Ef 4, 20-29; 2 Kor 5, 17).

BENEDICTUS PP. XVI

Stálá zpovědní služba v Brně

V brněnské diecézi vzniká v Roce víry řada potřebných iniciativ, které mohou pomoci k jeho hlubšímu prožívání. Mezi ně patří i zavedení stále zpovědní služby v kostele sv. Maří Magdalény v Brně v Masarykově ulici. Od první Neděle adventní (1. prosince 2012) bude v pracovní dny v době od 9.00 do 16.30 hodin možnost setkat se v nové zpovědní místnosti s knězem a přijmout svátost smíření, nebo využít nabídky k duchovnímu rozhovoru či modlitbě. V kostele zároveň probíhá výstav Nejsvětější svátosti oltářní. Jde o příležitost setkat se Pánem i Jeho uzdravujícím milosrdenstvím.

Adventní snažení dětí - ADVENTNÍ BRÁNA VÍRY

Tento motiv je inspirován apoštolským listem Porta fidei (Brána víry) vydaným papežem Benediktem XVI. k vyhlášení Roku víry, který právě prožíváme.

Naše adventní brána víry má čtyři části. Každá z nich ukazuje na jeden postoj víry jednu základní ctnost. Jsou to tyto čtyři: moudrost, rozvážnost, spravedlnost a statečnost.

Pojďme prožít advent jako dobu, kdy ve světle víry znovu objevujeme Ježíše Krista, který přišel, aby se stal pravým světlem pro nás a pro celý svět. Abychom nebyli jen lhostejnými příjemci radostné zvěsti o Ježíšově narození, ale měli také sami podíl na šíření „světla“ dobra, lásky a radosti, nabízí se „adventní snažení“.

Na nedělní katechezi dostanou děti dopis s návrhem, o co se v týdnu snažit: 1. týden moudrost modlitba, 2. týden rozvážnost (mírnost) odpuštění, 3. týden spravedlnost dělit se s druhými a plnit své povinnosti, 4. týden statečnost důvěra v Boha v každé situaci. V dopise je také obrázek plamínku svíčky. Obrázek děti vystříhnou a přinesou v neděli v obětním průvodu. Můžou na něj také napsat, co se jim v týdnu pěkného podařilo.

Adventní brána víry na nástěnce v kostele i naše srdce se bude víc a více otvírat a rozsvěcet plamínky dobrých skutků.

A aby toho světla nebylo málo: „Děti, nezapomeňte si každou adventní neděli na mši sv. 9:45 a také každé úterý na dětskou mši sv. v 18:00 přinést své adventní lampičky!

Světlo, které takto symbolicky přinášíme, je odleskem pravého Světla, které přišlo na svět narozeného Ježíše.

Duchovní obnova farnosti 2012

Je už dobrým zvykem, že se ke sklonku roku v naší farnosti koná duchovní obnova. Letos připadla na dny 15.-18. listopadu a přednášejícím, zpovídajícím a sdílejícím byl otec Jiří Kaňa, farář v Blansku a Adamově. Protože jsem obnovu farnosti ještě nikdy neprožil, rozhodl jsem se zúčastnit všeho a nelituji ničeho. Otec Jiří, mimo jiné bývalý farář našeho otce Jiřího sloužili spolu v Brně u sv. Tomáše, stihnul během těch necelých čtyř dní opravdu hodně. Kromě sedmi mší svatých, šesti hutných a podnětných přednášek a zpovídání, také setkání s mládeží, s manželi, s dětmi a také tradiční film na sobotu večer, tentokrát to byl film Šarlatový a černý. Z bohaté nabídky témat a myšlenek uvedu jen pár poznámek z přednášky: „Opuštěný ve vztahu, šťastný v samotě?“

Většinou lidé hledají vztahy, aby byli šťastní. Může být člověk ve vztahu opuštěný? A můžeme najít štěstí v samotě bez druhých? Typickým znakem dnešní doby je, že lidé hledají štěstí ne v lidech, ale ve věcech. V žádné době v dějinách se nestalo to, co dnes, že staří nerozumí mladým díky novým technologiím (mobily, počítače, internet...). Staří tak nemohou (snadno) předat své zkušenosti a moudrost mladým. Mladí jsou v chápání těchto technologií mnohem dál. Ale jenom s nimi si mladí se světem kolem neporadí. Bude jim chybět sounáležitost, vztahy, ...

Technika má tu výhodu, že nás poslouchá „na slovo“, že ji můžeme ovládat. Tak nás technika vzdaluje od druhých lidí. Tak se lidé odsuzují k životní samotě, hluboké, vnitřní, protože štěstí v mezilidských vztazích nám nepadá samo do klína, dobré vztahy se musí tvořit a budovat. Samota není jen následek osudu, ale je i životním stylem, do kterého se člověk propadá. Člověk, který si zvyká na obklopenost stroji, tuto mentalitu přenáší i do vztahů. V druhém člověku tak začíná vidět jen zboží, které lze kdykoli vyměnit. Pokud žije někdo ve vztahu a hledí víc na sebe ve svém sobectví, bude i ve vztahu opuštěný. Při stvoření Bůh řekl: „Není dobře člověku samotnému“. Odmítat to je tragédií. Peklo je plné osamělých lidí. Ale nebe je plné naplněných, krásných mezilidských vztahů. U Pána není nikdy pozdě. Pokud nám něco nejde (ve vztazích), vždy můžeme začít znovu.

Tolik pár poznámek z jedné přednášky otce Jiřího Kani.

S blížícím se adventem snad i ony přispějí k dobré přípravě na Vánoce.

J. Petr

Období Dušiček s dětmi

Ve středu před Dušičkami jsme se se spolčem maminek domluvily, že se sejdeme na hřbitově. Bylo nádherné hřejivé podzimní ráno. S dětmi jsme se oblékly, nasedly do auta a vyjely na výlet.

Cílem byl hřbitov v Žabovřeskách, kde v pokoji odpočívá jedna maminka, jež chodila do našeho společenství a v lednu tohoto roku náhle zemřela.

Myslím, že básník Karel Hynek Mácha by naše setkání zbásnil svými oxymórony, protiklady.

Dětský smích zněl mezi náhrobky, smutek a vzpomínky na zemřelé se halily do podzimního slunce a vše objímala radost ze setkání.

Pro mě osobně je období Dušiček časem smíšených pocitů a velké naděje, že se všichni shledáme... Neboť: „Nebeský Hostitel všechny zve, všechny chce u stolu mít! Jestli chceš, přijmi to pozvání...“

LG

Svědectví: Z jiného úhlu pohledu ...

V letošním poutním kázání v Kostelním Vydří mluvil pan farář mimo jiné i o svých farnících. Bylo to laskavé a byl to pohled zevnitř. Protože nejsem vaše farnice, dovolím si připojit ještě pohled zvenčí.

Když jsem se před časem přistěhovala do Brna, hledala jsem i duchovní domov. Našla jsem jej posléze až u vás. Jen těžko bych dokázala konkrétně popsat, co mne u vás až tak zaujalo, ale je to v celkové atmosféře. Važte si jeden druhého. Spolu se svým knězem vytváříte něco, co by vám leckde mohli závidět a co už dnes není tak samozřejmé. Dostanu se k vám málokdy, ale vždy jdu domů. Děkuji vám.

M.S.

Duchovní obnova farnosti 2012

Letošní duchovní obnovu vedl blanenský pan farář Jiří Kaňa. Moc mě průběh zaujal. Přednášek bylo v kostele dohromady šest a večerní setkání na faře bylo ve čtvrtek určené pro mládež a v pátek pro snoubence, manžele. Sobotní dopolední setkání bylo určené dětem a večerní bylo pro všechny, programem bylo promítání filmu Šarlatový a černý. Mimo pevný program (přednášky, setkání, mše svaté, film) byl otec Kaňa k dispozici k duchovním pohovorům, ke zpovídání.

Několik myšlenek z některých přednášek:

- Je křesťanů dost nebo málo?

Dost k tomu, abychom řekli: jsme Církev, nic nám neschází, je nás dost. Na druhou stranu jsme křehcí, slabí a máme co dělat, abychom dávali lásku; a z tohoto pohledu je nás málo. Vnímat obojí pohled: jistota, zakotvení v Kristu a zdravý neklid vedoucí nás ke službě, k porozumění.

- Zůstat nebo odejít?

Celou přednáškou se nesla myšlenka vnímání toho, co kdo je kolem nás nebo kdo, co nám dává. Vnímám:

- jako dar přijímám, nehodnotím, vidím za darovanou věcí člověka ...

- jako zboží hodnotím, až se mi nehodí, vyhodím ...

Způsob vnímání jako dar vede k velkému štěstí.

- Staří svět strachů a levných nákupů?

Staří trpí strachem z nemoci, z pohrdání, ze smrti, z toho, že neprožili život správně, ... Největší utrpení je pro ně bezmocnost. Mladý člověk nepočítá čas, pro starého člověka je každý den vzácností. I starého člověka Bůh posílá do světa. Starý člověk je užitečný. Z hlediska Božího: dokud žijeme, Bůh nás potřebuje. I ukřižovaný Ježíš zachránil lotra pro nebe. Starý člověk může zachránit druhého až těsně před smrtí. Starý člověk může vyslechnout druhého, povzbudit. To druhého osloví, když sám ten, který trpí a je osamělý, dá sebe na druhé místo a pomáhá bližnímu. Takový starý člověk už nebude mít pocit osamocení a strachu.

- Je vůbec možné začít znovu?

Jaký je náš cíl, kam směřujeme? Chceme-li dobře žít, musíme být neustále spojeni s Kristem. A druhé přivádět ke spáse znamená přivádět je k životu. Z hlediska lidského je těžké začít znovu, ale s vírou v Ježíše Krista se to dá.

Učme se svátost smíření prožívat jako vzkříšení mrtvých. Naše hříchy jsou smrt a každým hříchem vstupuje do duše metastáze smrti. My říkáme: „Mám pořád ty samé hříchy“. Takto nemluvit. Ježíš nám odpustil, zapomněl na ten hřích. Já ten hřích mám znovu. Proč vzpomínám na odpuštěné hříchy. Odpuštění znamená, že si nebudeme s druhými vyřizovat účty, ale svěříme to tomu, který je spravedlivý. A On to udělá tak, aby je nezahubil, ale potrestá je tak, aby je zase přivedl k životu. Odpustit je věc víry v Ježíše Krista, a pokud se nám to zdá nemožné, aspoň to Bohu dovolme.

- Kolik to je „jako sebe“?

Někteří svatí nemilovali „jako sebe“ spíše „více jak sebe“. Ježíš nám tím dává první pomoc, aby se každý naučil správně milovat. Není to cíl, je to začátek milovat sebe a pak bližního. Milovat bližního jako sebe znamená mít úctu k sobě samotnému. Bůh mě tady na zemi potřebuje. Mít úctu k sobě aspoň pro Boha.

A cíl je položit život za druhé. Dát svůj život znamená dát svůj čas, síly, odpočinek druhému. Podmínka je jediná: konat to pro Boha.

Milovat bližního znamená mít v srdci Boha a i nedokonalé dobro pak bude přivedeno k dobrému, k dokonalosti.

Modlitbou Bohu říkat ano. Ano, aby nás vedl. Pokud dáváme Bohu své ano, nesmíme Boha nikdy poučovat jak. Bůh má svůj čas a nikdy nezasahuje pozdě ani předčasně.

50 let Zábřdovického chrámového sboru

Po desetiletí budí kůr v Brně-Zábřdovicích respekt vysokou úrovní hudební složky liturgie. Figurální hudba zde zní pravidelně nejen při velkých svátcích a slavnostech, ale i o nedělích a někdy i při večerních mších.

„Před padesáti lety tady nebyl žádný chrámový sbor, orchestr, hudební archiv či ředitel kůru, jen družstvo varhaníků. Nikdo se o nic nestaral, také proto byly varhany v havarijním stavu, značně napadené červotočem“, připomíná Zdeněk Hatina. Odchod některých hudebníků vlivem systematického potlačování katolické církve

totalitním režimem se dotkl i tohoto místa. Když tedy 28. září léta Páně 1962 Zdeněk Hatina nastoupil na zábřdovický kůr, začínal téměř od nuly. Z jeho iniciativy zde vznikly dva sbory: ženský a smíšený. Účinkování ženského sboru (cca 12 děvčat 14-15 let), který o Vánocích 1962 provedl *Vínek koled* Antonína Hromádky, a smíšeného sboru (cca 25 zpěváků), jenž za doprovodu orchestru složeného namnoze z profesionálních hráčů Janáčkovy opery interpretoval *Pastýřskou mši F dur* Františka Kolaříka a *Vánoční mši koledovou, op. 13* Eduarda Marhuly, okomentoval církevní tajemník naslédle: „Vy jste měli letos ale pěkné Vánoce.“ Později přešla část členů ženského ansámblu do sboru smíšeného. Přes přirozenou fluktuaci sboristů se členská základna po desetiletí udržuje na počtu cca 45 zpěváků. Za zlatou éru Zábřdovického chrámového sboru Zdeněk Hatina považuje léta 1978-1979, kdy byla nastudována a provedena *Missa solemnis* Miroslava Příhody. „Autor si ji tady nahrál na magnetofon a před svou smrtí si ji často pouštěl,“ dodává. Ačkoli na zábřdovickém kůru pravidelně zněl chorál či skladby a capella v době velikonočního tridua, stěžejním repertoárem jsou opusy tzv. reformované hudby autorů jako Josef Gruber, Jan Evangelista Zelinka, Norbert Kubát, či skladatelů, kteří vycházejí ze školy Karla Steckera: František Picka, Eduard Tregler, Bohumil Vendler... Z dalšího bohatého repertoáru uvedme alespoň: František Xaver Brixl *Missa pastoralis*, Antonín Dvořák *Mše D dur*, Josef Bohuslav Foerster *Mše ke cti sv. Františka z Assisi*, Josef Bohuslav Foerster *Mše ke cti sv. Trojice*, Zdeněk Fibich *Mše F dur*, Robert Führer *Missa pastoralis*, Zdeněk Hatina *Missa Dominicalis, op. 3*, Václav Emanuel Horák *Missa quinta B dur*, Jakub Jan Ryba *Česká mše vánoční „Hej Mistře“*, Franz Schubert *Mše G dur*... Pro toto těleso napsal kompozice Lubomír Peduzzi *Media vita*, Stanislav Kostka Vrbka *Popelka Nazaretská* (oratorium), *Píseň k sv. Anežce*, *Píseň k sv. Václavu*..., ale také Zdeněk Hatina, jehož podstatná část skladatelské tvorby zde zazněla v premiéře. ▶▶

Projekt "Křesťanské Vánoce"

Po pětileté pozitivní zkušenosti některých farností brněnské diecéze s akcí "Betlémy" bude letos zahájen nový projekt Křesťanské Vánoce, jehož smyslem je přiblížit duchovní poselství Vánoc nejširší veřejnosti.

Do projektu je zapojena katolická církev a křesťanské církve, které jsou členy Ekumenické rady církví, a umožní zájemcům bezplatnou návštěvu kostelů, modliteben a betlémů..

▶▶▶ Zábřdovický chrámový sbor plní v pravém slova smyslu liturgickou funkci, podílí se na slavení bohoslužby pravidelně každý měsíc, někdy i v kratších intervalech. O Velikonocích a Vánocích je frekvence podstatně vyšší. Ročně mívá 1-2 koncerty duchovní hudby, jeden bývá tradičně o Vánocích a někdy též na dušičky. Pěvecké zkoušky se se železnou pravidelností konají každé úterý a čtvrtek od 19:00 do 20:30.

Za padesátileté působení na zábřdovickém kůru Zdeněk Hatina spolupracoval s mnoha dirigenty (Josef Hercl, Karel Hradil, Lubomír Mátl, Vladimír Stehlík, Petr Škarohlíd, Jan Zbavitel...), varhaníky (Martin Jakubíček, Kamila Klugarová, Petr Kolař, Jan Král, Otto Novák, Zdeněk Špatka, Stanislav Kostka Vrbka...), sólisty (Ota Císař, Zoltán Korda, Antonie Kočí, Hana Krejčí, Tomáš Krejčí, Richard Novák, Magda Polášková, František Rösler, Cecílie Strádalová...) a instrumentalisty. Zábřdovický chrámový sbor udržoval družbu se Svatojakubských chrámovým sborem z Prahy a nyní s Bach-collegium Praha. Vystupoval také na mnoha místech naší vlasti či v zahraničí, např. v chrámu sv. Štěpána ve Vídni.

V rámci 50letého výročí působení chrámového sboru a orchestru se v neděli 30. září 2012 v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Brně-Zábřdovicích konala slavnostní bohoslužba, při níž zazněly skladby: Vojtěch Říhovský *Česká mše, op. 74* s plným liturgickým textem, Zdeněk Hatina *Dva duchovní zpěvy* na texty P. Antonína Slámy, Pietro Mascagni *Ave Maria*, František Suchý *Hymnus*. Účinkovali sólisté, Zábřdovický chrámový sbor a orchestr za řízení Zdeňka Hatiny a varhanního doprovodu Martina Jakubíčka. Na závěr slavnosti předal Reverendus Dominus Ing. Jiří Rous Zdeňku Hatinovi ocenění za dlouholetou obětavou službu v oblasti liturgické hudby, kterou obdržel od diecézního biskupa Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho.

Celému tělesu a hlavně jeho sbormistru Zdeňku Hatinovi přeji Boží požehnání a hodně uměleckých inspirací od Ducha Svatého.

K F

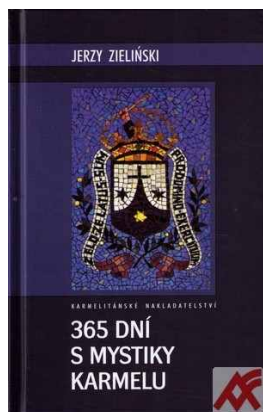
Přečtěte si - 365 dní s mystikou Karmelu

V zástupu svatých a blahoslavených najdeme mnohé vzácné představitele karmelitánské spirituality. Tři z nich Terezie z Avily, Jan od Kříže a Terezie z Lisieux byli dokonce prohlášeni za učitele církve, neboli církev označila jejich nauku za obzvlášť cennou, inspirativní a univerzálně platnou.

Polský karmelitán otec Zieliński ve své knize sesbíral skutečné perly spirituality Karmelu pro každý den v roce. Cituje většinu světců Karmelu, kteří zanechali nějaké písemnosti, známější i méně známé, takže kromě klasických autorů zde najdeme i výroky svatého Rafaela od sv. Josefa, blahoslavené Alžběty od Trojice nebo nedávno svatořečené Terezie Benedikty od Kříže (Edity Steinové). Výroky světců doplnil autor krátkými komentáři, takže kniha může sloužit jako solidní zdroj duchovní četby po celý rok.

Jerzy Zieliński OCD je vikářem krakovské provincie bosých karmelitánů, vyhlášeným exercitátorem a autorem mnoha knih o křesťanské spiritualitě, především z perspektivy spirituality Karmelu. V Karmelitánském nakladatelství vyšla jeho kniha *Duchovní boj* (2011).

KK

HOSPODIN ŘEKL NOEMOVI:
"VSTUP DO ARCHY TY A CELÁ TVÁ
RODINA. NEBOŤ JIŽ ZA SEDM DNÍ
SEŠLU NA ZEMI DĚŠT PO

ČTYŘICET DNÍ A ČTYŘICET NOCÍ A
ZNIČÍM Z POVRCHU ZEMĚ
VŠECHNY TVORY,

KTERÉ JSEM STVOŘIL...

VEŠEL TEDY NOE A JEHO SYNOVÉ, JEHO
ŽENA A JEHO SNACHY DO ARCHY PŘED VODAMI
POTOPY. ZE ZVÍŘAT, Z PTÁKŮ A ZE VŠEHO, CO SE
PLAZÍ PO ZEMI, PŘIŠLI K NOEMOVI PO DVOU DO ARCHY,
SAMEC SE SAMICÍ, VŠE SE PŘIHOILO JAK MU BŮH PORUČIL.

PO SEDMI DNECH PŘIŠLA NA ZEMI VODA POTOPY. PO ČTYŘICET DNÍ A ČTYŘICET NOCÍ
PRŠELO NA ZEMI. A HOSPODIN ZA NIMI ZAVŘEL...